

ДІМІТРИС СТЕРГІУ-КАПСАЛІ: КОЛИ ПЕНДЕЛІ НЕ ЗДАЄТЬСЯ

Дімітрис Стергіу – міський голова, який найбільше серед усіх інших голів місцевого самоврядування асоціюється із громадським захистом, захистом від пожеж, а також запобіжними заходами. Мова йде про один із небагатьох регіонів, які вціліли, і котрий називають «легенями» Аттики.

Пан голова дуже добре знається на цій гірській місцевості і є відданим не лише справі із її порятунку від пожеж, але й по її озелененню. Декілька днів тому, всього за сімдесят метрів від його власного будинку, в районі Дау Пенделі, розпочалася пожежа, яка перетворила на попіл східний район Аттики і позбавила життів десятки людей. Він каже, що пожежа розповсюдилася дуже швидко. «Я зі своїм багаторічним досвідом вперше бачу, щоб вогонь розгорівся настільки блискавично».

Пан голова знаходився на місці пожежі, коли від потужного вітру полум'я поширилось у напрямку міста Рафіни та районів Маті, Коккіно Ліманакі та Нео Вуца. І все ж таки, як саме сталася ця катастрофа? «Вогонь на своєму шляху знайшов величезну кількість дерев, оскільки ці ділянки були добре засаджені. Через потужний вітер він дуже швидко розповсюдився, вивільняючи величезні термічні маси, що в результаті призвело до катастрофічних наслідків». В мене немає потреби запитувати, що повинно було би нас занепокоїти вже після цих трагічних подій. «Коли рівень небезпеки знаходиться на позначці «чотири» – жарти погані. Сама процедура попередження пожежі має працювати бездоганно. Прийшов час усвідомити, що принаймні в Аттиці пожежі вже не стосуються безпосередньо лісу,

На фоні гори Пенделі, захист та озеленення якої, пан голова поставив собі за життєву мету. Фотографія: Вангеліс Завос

Талановиті українські діти з Волновахи, які перебували в Греції в рамках проекту "Діти просять миру", отримують подарунки від мера Пенделі Дімітріса Стергіу-Кансалі. 2016 р. Світлина з архіву Асоціації "Українсько-Грецька Думка"

який знаходиться в горах, але лісу – в житлових районах. Це означає, що пріоритети мають змінитись, бо мова йде не про те, щоб загасити лісову пожежу, але про порятунок людських життів». Що має змінитись у майбутньому? «Дії на упередження мають бути не просто словами. Чи маємо ми, як муніципалітет, центр з управління надзвичайними ситуаціями, який працював би цілодобово? Чи маємо ми встановлений радіозв'язок між усіма, хто задіяний у процесі із запобігання надзвичайним ситуаціям? Чи підпорядковуються єдиному центру керування ті, хто є відповідальним за нагляд та безпосереднє втручання, щоб мати можливість негайно проінформувати населення? Ми зобов'язані ухвалити створення нового органу, міністерства з питань Громадської Безпеки, яке матиме повний контроль та відповідатиме за координацію по вирішенню надзвичайних ситуацій».

Ми знаходимося на вершині, поряд із Обсерваторією, в оточенні гір. «Гора Пенделі потребує дуже чіткої безпекової стратегії», – продовжує пан голова. Однак, висловлює свої сподівання на краще: «Пенделі сама по собі є уособленням надії із багатьох причин. Перш за все, є позитивні результати із природного відновлення лісу. В період з 2004 року, завдяки співпраці із каналом СКАЙ щороку ми садили 60.000-70.000 саджанців, які

дуже добре прижилися в районі Кокінара. Звичайно, ділянки які знаходяться далеко від заселених районів, також потребують озеленення, оскільки вигорали принаймні три рази».

Чабан та каменяр

«Я народився в кінці 40-х років, в районі Пенделі і виріс у бідній хаті, типовій для корінного населення Саракачанеїв, чабанів, які прийшли сюди у 17 столітті і осіли біля монастиря. Нас було п'ятеро дітей – чотири хлопці і дівчинка. В ті часи люди були дуже бідними. З шести років я вже випасав кіз, а у свої тринадцять, в літній період, почав працювати із мрамуром у каменярях гори Пенделі. Незадовго до закінчення початкової школи до нас додому прийшов мій учитель і попросив мою маму, щоб вона віддала мене до середньої школи, оскільки я був дуже хорошим учнем. Питання, звісно, стояло в тому, чи мали ми тих 6,40 драхм на проїзд до школи, яка знаходилася в районі Халандрі. Іспити до середньої школи писало 17 дітей з нашого району Пенделі – склав тільки я один. Не дивлячись на труднощі, я провчився шість років у середній школі. Найважчою була дорога. На моє щастя, з села Музакі їздили фури, які перевозили мрамур, вони мене підвозили. Пізніше вже їздив сам на велосипеді.»

Військова школа «Евелпіс», військовослужбовець та тренер із верхової їзди

«Вступивши до військової школи «Евелпідон», я був одним із найкращих учнів. Це місце було для мене священним. Школа викарбувала із недосвідченого сільського хлопчини людину із цінностями, дисципліною та лідерськими якостями. Я провчився чотири роки, після чого почав подорожувати по всій Греції. Мені дуже пощастило, бо через мої високі здібності до верхової їзди мене відрадили на навчання до Франції коштом Генерального Секретаріату зі Спорту.

У віці 46 років вийшов на військову пенсію зі званням бригадний генерал. Після виходу на пенсію мені знову таки пощастило бути запрошеним на роботу у якості тренера в один із найкращих клубів із верхової їзди в районі Екалі.»

У місцевому самоврядуванні

«Одного разу мої друзі, які теж є мешканцями Пенделі, спонукали мене зайнятися громадською діяльністю. Таким чином, у 1998 році я подав свою кандидатуру на посаду громадського голови і очолив це місце з першого ж разу. Відтоді мені пощастило бути переобраним п'ять разів поспіль, а також відпрацювати шість каденцій у об'єднанні по захисту та реновації лісу на горі Пенделі. Якщо ви запитаете в мене, хто я за фахом? То відокремлюючи із 10-15 видів діяльності, які мені довелося

робити, одразу ж відповім – тренер із верхової їзди та міський голова. На цій посаді, яка до речі, є досить важкою, я застосував свої армійські навички: вишкіл, дисципліну, систему управління, самоорганізацію та працьовитість. З усіх видів моєї професійної діяльності, ця для мене є найважчою через високий рівень психологічних переживань та професійне вигорання».

Батько, дідусь, мер

«Я маю доньку на ім'я Вікі і троє онуків. Вони мій найбільший скарб у житті. Все інше рано чи пізно втрачає значення. Для мене є також важливим те, яку славу ми залишаємо по собі. Сам себе оцінюю як патріота, майстра своєї справи, людину, яка сама себе зробила і, найголовніше, чесну. Не було такої роботи, де б я не викладався на всі сто відсотків. Я приходжу на роботу о 05.45 ранку і йду пізно ввечері. Щодня відвідую спортивний зал, якщо пропускаю, відчуваюся хворим. Вважаю себе міським головою, який послуговується нормами закону та виконує свій обов'язок. Я вірю, що кожен, хто займає цю високу посаду, повинен керуватися такими ж принципами і, перш за все, слугувати людям та довколишньому середовищу. Я колись сказав, що і на той світ теж піду прямісінько з міського управління, але на це є воля Божа та виборця».

Розмовляла Марія Атанасіу, газета "Катімеріні".

Переклад з грецької Марини Плутенко.

Мер Пенделі (в центрі) з народним депутатом Дмитром Лубінцем (ліворуч), Галиною Маслюк, Ганною Крисюк (праворуч) та представниками мерії. 2016 р. (Світлина з архіву Асоціації "Українсько-Грецька Думка")

